

въ който ще достигне толко съ по върно, колкото по малко ще ся приплете въ связы които ще могатъ да го привържатъ до земните мири. Бъдень или богатъ, християнинъ е дълженъ да има духътъ на отричанието отъ тоя светъ, и само по това условие онъ придобива въ него небесното царство. Защото, ищо друго е това царство, ако не истинната и благодатъ? Но може ли човѣкъ да обладава тия съкровища, когато обожава самъ себе си въ собственнытъ си мысли, вместо да подчинява, чрезъ върхътъ, духътъ си на словото Божие? и когато приковява сърдцето си на благата на тойзи святы, вместо